

Ляльович Іван Йосипович

Гірничий інженер,
фахівець у сфері розробки
нафтогазоконденсатних
родовищ

Народився 8 червня 1926 р. у с. Новиця Горлицького повіту Малопольського воєводства (зараз — територія Польщі).

Середню освіту здобував у Ярославській українській гімназії, а в 1944–1945 рр. у Перемишльському державному ліцеї, після закінчення якого протягом року займався викладацькою діяльністю. Після переселення в 1946 р. в Україну Іван Ляльович вступив на нафтовий факультет Львівського політехнічного інституту, навчання в якому завершив у 1951 р. та отримав кваліфікацію гірничого інженера (спеціальність «Розробка нафтових та газових родовищ»).

Свою наукову діяльність розпочав у Туркменській філії інституту «ВНДІнафта». Спочатку Іван Йосипович працював старшим інженером, з 1956 р. — завідувачем лабораторії промислових досліджень. Займався вивченням свердловин і пластів усіх нафтових родовищ Туркменістану та разом із науковцями ВНДІгазу В. В. Юшкіним та М. Т. Корчажкіним досліджував перше в СРСР газоконденсатне родовище Кизилкум.

З 1962 р. працював у Івано-Франківській ЦНДЛ, де протягом 1962–1967 рр. очолював нафтопромисловий відділ. Тут І. В. Ляльович вивчав питання розробки й експлуатації родовищ із високим вмістом парафіну, брав участь у конструюванні вибірного вогневого підігрівача для видобування парафінистої нафти. Займався технологією створення внутрішньопластового фронту горіння, який рухається, для теплової дії на пласти в умовах нафтових родовищ Прикарпаття.

З 1967 р. Іван Йосипович працював в інституті «УкрНДІПНВ»: спочатку старшим науковим співробітником — керівником групи, а з 1968 р. — керівником сектору газових та газоконденсатних родовищ лабораторії розробки нафтогазових родовищ. Упродовж 1975–1982 рр. він керував лабораторією розробки газових та газоконденсатних родовищ інституту. Під його керівництвом в цій науковій установі було виконано технологічні проекти дослідно-промислової експлуатації та схеми розробки практично всіх газоконденсатних родовищ та покладів у НКРР, які розробляли підприємства об'єднання «Укрнафта» (Космацьке, Росільнянське, Гнідинцівське, Глинсько-Розбишівське, Рибальське) і з яких у 90-ті рр. ХХ ст. видобувалося 10% українського газу. Спільно з ученими МІНХ і ГП ім. акад. І. М. Губкіна він створив та запровадив ефективний спосіб розробки газоконденсатних родовищ.

У 1982 р. І. Й. Ляльович вийшов на заслужений відпочинок.

Опублікував у науково-технічних журналах 20 статей, запровадив у виробництво два винаходи.

Нагороджений почесним знаком «100-річчя нафтової і газової промисловості СРСР», багатьма відомчими відзнаками. Він — відмінник нафтової промисловості.

Помер 1 липня 1994 р.

Ляшевич Зенон Володимирович

Кандидат геолого-
мінералогічних наук, фахівець
у сфері геології і розвідка
нафтових родовищ

Народився 9 березня 1932 р. у с. Петликивці Старі Бучацького району Тернопільської області.

З 1950 до 1955 р. навчався у Львівському політехнічному інституті, де опанував спеціальність «Геологія та розвідка нафтових і газових родовищ» та отримав кваліфікацію гірничого інженера-геолога.

За розподілом З. В. Ляшевич був направлений на роботу в управління «Киргизнефть», яке проводило розвідку і розробку вуглеводневих родовищ на території Киргизії. До 1966 р. пройшов шлях техника з дослідження свердловин, майстра з ремонту свердловин, старшого геолога промислу, головного геолога управління «Киргизнефть».

Протягом 1966–2000 рр. Зенон Володимирович обіймав посади інженера, старшого інженера, начальника геологічного відділу у ЦНДЛ Управління нафтовидобувної промисловості при Раді Міністрів УРСР (з 1994 р. — ВАТ «Укрнафта»). Займався

прогнозуванням нафтогазоносності територій, опрацюванням напрямків геологорозвідувальних робіт, підрахунком запасів вуглеводнів, аналізом розробки нафтових і газових родовищ.

Упродовж 1967–1970 рр. Зенон Ляшевич навчався в аспірантурі ВНДІнафти (м. Москва). В 1971 р. захистив кандидатську дисертацію на тему «Умови формування нафтових і газових родовищ північно-східної частини Ферганської западини».

Головним досягненням наукової діяльності Зенона Володимировича є розробка методу палеогеографічного, літофаціального і палеотектонічного аналізу в покривно-складчастих областях на прикладі Внутрішньої зони Передкарпатського прогину з використанням палінспастичної основи (розгортання насувів у горизонтальну площину). Створення нової методики сприяло підвищенню ефективності пошуково-розвідувальних робіт у регіоні. Основні тези розробленої методики викладені автором у статті «Будова і нафтогазоносність Східно-Карпатської палеогенової дельти». Про наукову цінність та перспективність новації свідчить те, що проведені з її використанням дослідження стали основою кандидатських дисертацій трьох спеціалістів геологічного відділу ЦНДЛ — Л. М. Кузьмика, І. Т. Штурмак і М. І. Сав'юк.

Результати науково-технічної діяльності вченого висвітлені у 45 статтях, представлені на багатьох конференціях міжнародного, республіканського і місцевого рівнів. У 1983 р. за колективну працю «Нафтові і газові родовища Середньої Азії» він отримав премію ім. акад. І. М. Губкіна.

У 1999 р. за високі досягнення в роботі, багаторічну сумлінну працю в нафтовій промисловості З. В. Ляшевич нагороджений грамотою ВАТ «Укрнафта». Він також удостоєний інших почесних грамот, медалей.